Fare ile Ördek Yavrusu

Jane MEADOW

Fare ile Ördek Yavrusu

Jane MEADOW

Çiçeklerle dolu büyük, güneşli bir bahçede Minnie adında küçük bir fare yaşardı. Yumuşak gri tüyleri, yuvarlak pembe kulakları ve boynunda küçük kırmızı bir atkısı vardı. Minnie, uzun ayçiçeği sırasından çalı çitinin altındaki gizli tünele kadar bahçedeki her gizli yolu bilirdi. Bulduğu hazineler için küçük kahverengi bir çanta taşırdı. Hayat sessiz ve mutluydu, Minnie keşfetmeyi severdi.

Bir sabah Minnie, gül çalılarının yanında küçük, titrek bir ses duydu. 'Cik, cik, cik!' diye sesleniyordu. Minnie yaprakların arasından baktı ve tüylü sarı bir ördek yavrusu gördü. Ördek yavrusunun boynunda açık mavi bir kurdele vardı ve iri, koyu, endişeli gözleri vardı. Yaklaşık bir çay fincanı kadardı ve çok kaybolmuş görünüyordu. 'Aman,' dedi Minnie. 'Yapayalnız mısın?'

'Ben Dottie,' dedi ördek yavrusu burnunu çekerek. 'Ailemi takip ediyordum ama bir kelebek görmek için durdum, şimdi onları bulamıyorum.' Küçük turuncu gagası titredi. Minnie'nin kalbi yumuşacık ve sıcacık oldu. 'Endişelenme,' dedi. 'Bu bahçeyi herkesten iyi bilirim. Aileni bulmana yardım edeceğim.' Dottie'nin gözleri umutla parladı.

Minnie, Dottie'nin kanadından tuttu ve onu uzun, sallanan ayçiçeklerinin arasındaki dar bir yoldan aşağı götürdü. Ayçiçekleri altın bir tünel oluşturmuştu ve arılar tembel tembel vızıldıyordu. 'Yakınımda kal,' dedi Minnie. 'Bahçe büyük ama ben her kestirmeyi bilirim.' Dottie küçük perdeli ayaklarının gittiği kadar hızlı paytak paytak yürüdü. Minnie yanında olduğu için kendini biraz daha cesur hissetti.

Alçak dallı bir çalı sırasına geldiler. 'Buradan altından geçebiliriz,' dedi Minnie. 'Bu, sadece küçük canlıların kullandığı gizli bir yol.' Dottie karanlık boşluğa baktı ve duraksadı. 'Güvenli mi?' diye fısıldadı. 'Çok güvenli,' dedi Minnie. 'Ben hep kullanırım.' Böylece Dottie tüylü başını eğdi ve Minnie'nin peşinden çalıların altından geçti; orada yapraklar yumuşak, yeşil bir çatı oluşturuyordu.

Diğer tarafta parlak çiçeklerle dolu bir alan buldular. Dottie şaşkınlıkla nefes aldı. 'Ne çok renk!' dedi. Minnie gülümsedi. 'Bahçem sürprizlerle dolu.' Bir an dinlendiler ve Minnie çantasından birkaç tohum paylaştı. Dottie daha önce hiç tohum tatmamıştı ama sevdi. 'Sen iyi bir arkadaşsın,' dedi Dottie. Minnie'nin pembe burnu mutlulukla seğirdi.

Yürürken Minnie, Dottie'ye bahçenin sırlarını anlattı. 'Şurada kertenkelelerin güneşlendiği taş duvar var,' dedi. 'Ve şu kütüğün altında bir böcek ailesi var.' Dottie kocaman gözlerle dinledi. Bu kadar çok şey bilen biriyle hiç tanışmamıştı. 'Çok akıllı olmalısın,' dedi Dottie. Minnie gururlandı ama paylaşmaktan da mutlu oldu.

Aniden Dottie durdu. 'Bir şey duyuyorum!' dedi. Dinlediler. Uzaklardan zayıf bir 'vak, vak!' sesi geliyordu. Dottie'nin kalbi yerinden fırladı. 'Bu benim ailem gibi geliyor!' Ama ses kalın bir çalı çitinin diğer tarafından geliyordu. Minnie çalı çitine baktı. 'Geçmenin bir yolunu biliyorum,' dedi. 'Beni takip et!'

Minnie, Dottie'yi çalı çitinin dibindeki küçücük bir boşluğa götürdü. Boşluk ancak küçük bir fare ve küçük bir ördek yavrusunun geçebileceği kadardı. 'Buradan sıkışarak geç,' dedi Minnie. Dottie tüylü bedenini boşluktan itti. Gıdıklandı ve kıkırdadı. Diğer tarafta bahçe güzel bir gölete açılıyordu. Vaklama sesi artık daha yüksekti.

Göletin yanında bir anne ördek ve beş ördek yavrusu endişeli görünerek daireler çizerek yüzüyordu. 'Ailem!' diye bağırdı Dottie. Küçük bacaklarının taşıyabildiği kadar hızlı koştu. 'Dottie! Dottie!' diye vakladı anne ördek. 'Çok endişelendik!' Ördek yavruları kız kardeşlerini karşılamak için kıyıya yüzdü. Dottie kısa kanatlarıyla hepsine sarıldı.

Dottie, Minnie'ye döndü. 'Onları buldun!' dedi. 'Beni bahçenin içinden geçirerek buraya getirdin.' Minnie utangaç hissetti. 'Ben sadece yolları gösterdim,' dedi. 'Ama sen cesurdun ve beni takip ettin.' Anne ördek Minnie'ye tekrar tekrar teşekkür etti. 'Sen çok nazik bir faresin,' dedi. Minnie'nin kırmızı atkısı esintiyle dalgalandı.

Dottie, Minnie'ye kocaman, tüylü bir sarılma verdi. 'Gölette bizi ziyarete gelir misin?' diye sordu. 'Bunu isterim,' dedi Minnie. 'Ve sana daha çok gizli yol göstereceğim.' Dottie'nin ailesi mutlulukla vakladı. Minnie, Dottie ailesiyle birlikte yüzerken el salladı; Dottie arkasına bakıp gülümsüyordu. Minnie çok küçük olmasına rağmen içi sıcacık oldu.

Minnie bahçeden eve yürürken günü düşündü. Her gizli yolu hep bilmişti ama daha önce hiçbir arkadaşına yardım etmek için kullanmamıştı. Bu iyi hissettirdi. Küçük bir farenin bile çok önemli bir yardım verebileceğini fark etti. Çantası biraz daha hafif hissettirdi ama kalbi dolu ve mutluydu.

Gül çalısının altındaki sıcacık yuvasına dönen Minnie, kırmızı atkısını düzgünce bağladı. Dottie'nin mutlu gözlerini ve ördek yavrusunun her adımda nasıl daha cesur olduğunu düşündü. Minnie yeni bir arkadaş edinmişti ve bir ailenin birbirini bulmasına yardım etmişti. Bu, yaşadığı en güzel maceraydı ve hepsi küçücük bir 'cik' sesiyle başlamıştı.

Ertesi sabah Minnie kapısının yanında küçük, parlak bir tüy buldu. Dottie'den geliyordu. Minnie gülümsedi ve tüyü çantasına koydu. Yakında göleti ziyaret edeceğini biliyordu. Ve ne kadar küçük olursan ol, her zaman bir arkadaşa yardım edebileceğini biliyordu. Bu gerçekten çok büyük bir şeydi.

Böylece büyük, güneşli bahçede küçük bir fare ve küçük bir ördek yavrusu en iyi arkadaş oldular. Minnie hâlâ her gizli yolu biliyordu ve Dottie hâlâ mavi kurdeleli fiyongunu takıyordu. Ama artık yan yana birlikte keşfediyorlardı. Çünkü en küçük arkadaşlar bile en önemli yardımı verebilir ve bu, dostluğun en güzel türüdür.